

Тамо радостъ тамъ угѣха
Глѣдаше Елена,
И за нея смъртъта катъ, че
Дѣва бе засмѣна.
Която я нѣжно глѣда
Съсѣ любовни взори.
Катъ че иска за утѣха,
Да ѝ заговори.
смъртъ каква се ти прѣдъ насъ
Грозна сла показвашъ
Нѣ на душа измѣчена
Ти утѣха давашъ.
Ти катъ хвърлишъ едно грозно
Чърно покривало
Нашъто битиѣе и мечтанѣе
Катъ че небивало.
Ти неглѣдашъ и неправишъ
Никакви разбори,
Твойта воля кога иска
Нѣщичко да стори.
Ти умаряшъ и владици
Царѣта и слава
И нани твърдо и упорно
Воленъ пѣтъ ти дава.
Царска сила прѣдъ твоята
сила е нижтожна;
Твоя приказъ твойта дума
Наврѣдъ е възможна.
Еленчица не понесе
Крѣвъ що се вълнува
Отъ мъчение слѣдъ врѣме
Хвана да лудува.